

már így eltávolodva, több volt számára, mint gyermek, tizenkét éves, bájos lányka : több volt, szerelmes volt belé ! Megfordultam, és lassan elindultam kifelé. Az ajtóból visszanéztem. Mintha mondani akart volna valamit. Vártam. Ez volt az a pillanat, amikor talán még mindent helyre lehetett volna hozni. Mintha egy pillanatra kinyúlt volna a ködből, amibe belesüllyedt, utoljára, a világosság felé. De nem beszélt. Hirtelen elfordult, gyerekes zavarral babrálni kezdett az íróasztalán. Becsuktam az ajtót. S ő ott maradt, némán, az éjszakában, mely ráborul réveteg lelkére. Most itt állok a folyosón, letekintek a vörhenyes őszi kertre. Alkonyodik. Lüktető homlokomat nekiszorítom a hűvös ablaküvegnek. Jólesik. Azon az úton szaladt a tó felé. Égett a ruhája. A haja égve lobogott utána. Milyen valószínűtlenül vörös tud lenni az ég egy ilyen őszi alkonyaton. Velencében volt egyszer ilyen, a paloták homlokzata lángolni látszott. Velence ! Nászút ! El tudta felejteni ! Nézi a képet, a halott kislány képét. Vajjon őt is el fogja felejteni egyszer ? Csak annyira, hogy engem ismét szeretni tudjon . . .

OLVAS A FIAM

*Eddig együtt jártunk mi ketten,
Minden szépséghez én vezettem.*

*Ami a lelkét megigézte,
Csak az én két szememmel nézte.*

*Most itthagytott s búcsút sem véve,
Megy Betűország közepébe.*

*Csodák földje eléje tárul,
Csengő barackot lop a járul.*

*A karját velük fűzve láncba,
Pajkos manókkal indul táncba.*

*Robinzonnal szigetre dobva
Nézi, mit rejt a barlang odva?*

*Toldi Miklós harcolni hívja,
Toldi harcát ő is megvívja.*

*A messzeségben valahol tán
Vár rája már Kárpáthy Zoltán.*

*Mindig új utakra indulva
Ádámmal küzd és bukik újra.*

*Hamlettel bolyong siri tájon
S vele töpreng élten s halálon . . .*

*Ismeretlen utakra vágyva
Megy a fiam Betűországba*

*S én míg gyenge szemmel elérem,
Békült lélekkel elkísérem.*

*Tudom, hogy áldott Betűország
Megédesíti majd a sorsát.*

*S ha itt föléje felhők gyűlnek,
Lesz egy hely, hova menekülhet.*

Vathy Elek.